

FOR AND AGAINST THE EURO

Plamen Iliev

New Bulgarian University - Department of Economics, Bulgaria, kaviplas@abv.bg, pkiliev@nbu.bg

Abstract: Adoption of the euro in Bulgaria, or entry into the euro zone, from the beginning of the next -2026. appears as a very important event in the economic and social life of the country after entering the European Union from 01.01. 2007. This is accepted as a natural continuation of Bulgaria's path to European integration, which was laid down with the signing of the EU Accession Treaty in 2005. The adoption of the euro is expected to affect the economy, to impact business and the everyday life of society, but in what direction the future will show, as the expectations for certain difficulties in the first two-three years are definitely real. The relatively long period of almost 20 years. from the assumption of this obligation under the Accession Treaty until January 1, 2026, as well as more than 5 years – from 2020. in the waiting room of ERM-II, indicates the presence of various both internal and external factors that have influenced and continue to influence this process. These factors include various economic crises, political uncertainty instability, as well as failure to fulfill the serious requirements arising from the treaty signed in Maastricht (Netherlands), on February 7, 1992. It is natural that the requirement for adopting the euro depends on the “readiness of the country” for what is associated with a lot of effort, the presence of real reforms, changes in the regulatory framework, as well as permanent adaptation to the constantly changing economic environment. In recent months, many truths and untruths have been written and spoken about this process, that society and business cannot fully orient themselves, what will happen in 2026. And despite the fact that only “positive” effects of the adoption of the euro were officially emphasized, there are still no less negative ones that no one says anything about. Even official politicians from the Parliament claim that we are entering the euro zone with manipulated NSI data on inflation and deficit! Others are looking for a connection between the euro zone and its prototype from the late 19th century - the Latin Monetary Union, and whether its collapse does not portend a similar development of the current situation, especially with the huge expenses and loans that the EC is making regarding the Covid crisis, the Green Deal and Ukraine.

Keywords: euro, euro zone, positive, negative, consequences

ЗА И ПРОТИВ ЕВРОТО

Пламен Илиев

Нов Български университет Департамент „Икономика“, kaviplas@abv.bg / pkiliev@nbu.bg

Резюме: Приемане на еврото в България, или влизането в еврозоната, от началото на следващата -2026г. се явява като много важно събитие от икономическия и обществен живот за страната след влизането Европейския съюз от 01.01. 2007г. Това се приема като естествено продължение на пътя, на България към европейска интеграция, което е залегнало с подписването на Договора за присъединяване към ЕС през 2005 г. Приемането на еврото се очаква да повлияе на икономиката, да въздейства на бизнеса и всекидневното на обществото, но в каква посока ще покаже бъдещето, като очакванията за определени трудности през първите две-три години са определено реални.

Сравнително дългия период от почти 20г. от поемането на това задължение по Договора за присъединяване до 1 януари 2026 г., както и повече от 5 г. – от 2020г. в чакалнята на ERM-II, навежда за наличието на различни както вътрешни, така и външни фактори, които са влияели и продължават да влияят на този процес. Към тези фактори може да се отнесат различни икономически кризи, политическа несигурност нестабилност, както и неизпълнение на сериозните изисквания породени от договора подписан в Маастрихт (Нидерландия), на 7 февруари 1992 г. Естествено е изискването за приемането на еврото е да зависи от „готовността на страната“ за това, което е свързано с много усилия, наличие на реални реформи, промени в нормативна уредба, както и трайно приспособяване към непрекъснато променящата се икономическа среда. През последните месеци се изписаха и изговориха множество истини и неистини за този процес, че обществото и бизнеса не могат да се ориентират тотално, какво ще се случи през 2026г. И независимо, че официално се изтъкваха само „положителни“ ефекти от приемането на еврото, все пак съществуват и не по-малко и отрицателни такива, за които никой не казва нищо. Дори официални лица-политици от Парламента твърдят, че влизаме в еврозоната с манипулирани данни на НСИ за инфлацията и дефицита!

Други търсят връзка между еврозоната и първообрази ѝ от края на 19 в. - Латинския паричен съюз, както и дали неговия крах не предвещава подобно развитие и на сегашната ситуация, особено с огромните разходи и заеми, които прави ЕК относно Ковид кризата, Зелената сделка и Украйна.

Ключови думи: евро, еврозона, положителни, отрицателни, последствия

1. ВЪВЕДЕНИЕ

Приемане на еврото в България от 01.01.2026 г. е събитие от сериозно значение за страната след влизането в Европейския съюз през 2007г., както от икономически и обществено значение, но и със силен политически привкус. Въпреки това този процес е финален етап за България към европейска интеграция, нещо което сме поели с подписването на Договора за присъединяване към ЕС през 2005 г., в сила от 01.01.2007г. Това приемане или преход на европейската валута задължително ще окаже разнопосочно въздействие върху икономиката, бизнеса и българското общество, независимо, че властите и медиите непрекъснато ни облъчват само с предполагаемите ползи, без да се споменават недостатъците. Няколко годишния срок на изчакване от поемането на договорения ангажимент, до датата – 1 януари 2026 г., освен липсата на готовност и неподготвеност за покриване на изискуемите критерии за това, подсказва и за наличието на значителни и дълбоки вътрешни и външни фактори, които са оказвали и оказват влияние върху този процес. Тук се отнасят икономическите кризи, политическа нестабилност от последните пет години, и изпълнението на т.н. Маастрихтски критерии, или приемането на еврото в дадена страна зависи от нейната готовност, изисква сериозни усилия, реформи и настройване към непрекъснато променящата се икономическа, а и политическа среда.

Този икономически и паричен съюз – ИПС, или Еврозоната, обхваща държавите-членки на Европейския съюз, които са приели еврото за своя официална валута. Към момента тя включва 20 държави, като по този начин се превръща в третата по големина икономическа зона в света, след САЩ и Китай по дял в глобалния БВП. Основата на тази зона са залегнали в договора от Маастрихт за създаване на Европейския съюз от 1992г., или т.н. наречените критерии за конвергенция. Това са строги икономически показатели, които трябва да се изпълняват от всяка страна-кандидатка, за да се види нейната икономическа стабилност и готовност за приобщаване към единния валутен механизъм. Отдавна е известно, че това не са формални изисквания, а регулаторни инструменти, гарантиращи действителна икономическа конвергенция и устойчивост, като така се предпазват новите страни които се присъединяват, както и еврозоната от икономически изненади и диспропорции.

Такива са **критериите** за:

- Инфлация предполагаща ценова стабилност, която изисква държавата-кандидат да е достигнала висока степен на ценова стабилност.
- Устойчиви държавни финанси, включващи
 - **Бюджетен дефицит** до 3% от БВП на страната и
 - **Държавен дълг**, който не надвишава 60% от БВП.
- Стабилност на валутния курс: Всяка страна – кандидат трябва да е преминала през Валутния механизъм - ERM II, или т.н. „чакалня“ най-малко две години преди прегледа, без никакви сериозни сътресения и да не е девалвирала двустранния централен курс на своята валута спрямо еврото. Нашата страна, която е над 25 г. във Валутен борд, който осигурява осигурява стабилност на курса, не удовлетворява изискването на ЕЦБ, която счита че това е несъвместимо с философията на ERM II в дългосрочен план.
- Дългосрочни лихвени проценти, които изискват средният размер на номиналния лихвен процент по ДДО за период от една година да не превишава с повече от 2 процентни пункта тези на най-много трите държави-членки с най-добри резултати в областта на ценовата стабилност.

2. НУЖДА ОТ ПОЯВА НА ЕВРОТО И ЕВРОЗОНАТА

Така наречената концепция за обща валута на ЕС е представена още през 1970 г. от тогавашния премиер на Люксембург Пиер Вернер, който предлага и проект по който в Европа може да се въведе обща валута. Това не се случва, защото през 1974 г. Франция напуска т.н. „валутна змия“, или европейска система, която поддържа ограничени колебания на обменния курс на европейските страни и между тях, спрямо американския долар. По-късно през 1979 г. се създава Европейската парична система, която по подобие на „валутната змия“ поставя изисквания за играта на валутните курсове от $\pm 2,25\%$ между европейските валути, като инициатор е Франция, която преследва отмяна на паричната независимост на Германия и по-консервативния подход към фискалните решения.

По повод на тези събития в книгата си „Трагедията на еврото“:-2011г. Филип Багус, казва, че

„Проектът за еровалутата беше насърчен от социалистическите европейци, за да могат да видят със собствените си очи мечтата за централизирана европейска държава, но проектът е на ръба на провала“.

Според него страните с изразена инфлация като Франция, Испания, Италия и др. е било доверието в германската марка, като втора по-сила валута след долара, което е застрашавало разширяването на държавните разходи, и затова търсят как да сложат край на тази доминация.

Влизането на България не е самоцел или приумица, а всичко е регламентирано от Договора за функциониране на ЕС, по точно в чл.119 и чл. 140 от него, според които се приема единна парична политика, която води до приемането на единна валута - евро, за което страните кандидатки трябва да покрият преди това т.н. критерии за конвергенция, за да могат да приемат еврото като валута.

Началото на еврозоната или ИПС е процес за хармонизиране на икономическите и паричните политики в държавите от еврозоната, като преминава през три етапа:

-Първи етап (1990—1993 г.). Свободно движение на капитали между държавите.

-Втори етап (1994—1998 г.). Координиране на паричните политики на държавата, увеличаване на сътрудничеството между тях между националните централни банки и сближаване на техните икономики (т.е. икономическа конвергенция).

-Трети етап (от 1 януари 1999 г. и до сега). Постепенно въвеждане на еврото и прилагане на единна парична политика под отговорността на Европейската централна банка (ЕЦБ). Първите два етапа от ИПС са включени за всички държави-членки, но последният етап включва засега 20 от държавите, наричани общо „еврозона“, които са приели еврото за валута.

Преди да въведе еврото, всяка държава членка трябва първо да отговаря на няколко икономически и правни изисквания — **критериите за конвергенция** с които се гарантира, че ЕС е в стабилно икономическо и финансово състояние. Правният критерий за конвергенция изисква, че законодателствата на държавата трябва да са съвместими с Договорите за ЕС, и по отношение на националната централна банка и валутата. Когато една държава членка отговаря на всички тези изисквания, тя може да приеме еврото като валута, с което заменя предишната национална валута и то става официална валута на тази държава.

ЕЦБ играе важна роля в ИПС, като определена самостоятелна парична политика на държавите от еврозоната. Освен това тя има изключителното правомощие да разрешава емитирането на евробанкноти. Държавите могат да емитират монети, но ЕЦБ трябва първо да получи годишното количество, което ще се емитира.

През 1998 г. се приема решение за преминаване в трети етап на ИПС, за **11 държави-членки** -Белгия, Германия, Ирландия, Испания, Франция, Италия, Люксембург, Нидерландия, Австрия, Португалия и Финландия, които са изпълнили необходимите условия за въвеждане на единната валута, считано от 1 януари 1999 г., като Референтна парична единица, или основна валута, спрямо която се определят обменните курсове на други валути, а подобно решение е взето и за Гърция, което влиза в третия етап от януари 2001 г. От 1 януари 2002 г. в посочените държави бяха въведени евро монети и банкноти с което граждани и предприятия имат получават да извършват парични плащания в евро.

ЕС очаква, че всички държави ще се присъединят към третия етап на ИПС и съответно ще приемат еврото, но някои все още не са изпълнили необходимите икономически и финансови условия, а други като Дания която поддържа най-висок жизнен стандарт от много години и не използва еврото, след като с референдум отхвърлиха присъединяването към единната валута през 2000 г., независимо, че повече от двадесет и пет години членува в европейския валутно-курс механизъм - ERM II, известен като „чакалната на еврозоната“, но само за да поддържа стабилен валутен курс с еврото, което улеснява търговията с ЕС, вместо да се подготвя за приемане на еврото.

Унгария също не иска да приеме еврото, независимо, че е член на Европейския съюз от 2004 г., но към момента все още не е член на еврозоната и националната валута форинтът не е част от Европейския механизъм за обменни курсове (ERM II). Управляващите там нямат и целева дата за приемане на еврото, изтъквайки като причина икономиката на страната, която още не е на необходимото добро ниво за еврото.

За разлика от тях, България необяснимо защо бърза да приеме еврото от 01.01.2026г., независимо, че икономиката ни не е на нужното ниво, имаме нисък стандарт на живот, противоконституционно не бе допуснато провеждане на референдум за да се чуе мнението на обществото, отчетохме съмнително изпълнение на критериите от Маастрихт и всичко това единствено само с политическото „насилствено“ налагано решение на съмнителното управляващо мнозинство.

Въпреки това еврозоната се разширява неколкостранно с още държави, които приеха еврото както следва:

-Словения на 1 януари 2007 г.;

-Кипър и Малта 1 януари 2008 г.;

-Словакия 1 януари 2009 г.;

- Естония на 1 януари 2011 г.;
- Латвия на 1 януари 2014 г.;
- Литва на 1 януари 2015 г.
- Хърватия на 1 януари 2023 г.
- България вероятно на 1 януари 2026г.

Преди това всяка кандидатка за приемане на еврото трябва да премине през така наречената „чакалня“ на Еврозоната, като през 2020-та година България официално влиза в ERM II - валутно-курсовия механизъм, което представлява очакван икономически ход, заложен в наднационалните договори на България и ЕС. Там или това не означава чакане, а много работа за това колко бързо ще се случва валутният преход към еврото, като минималният период на престой на лева във валутно-курсовия механизъм е две години, а максимална горна времева граница не е зададена. Накратко, механизмът за валутна конвергенция следва да се приема не просто като „чакалня“ се използва за развитие на българската икономика, предполагащо смислени цели и решения със стремеж към сближаване към това пространство, законодателни промени, усилия за покриване на критериите от Маастрихт и т.н.

В долната таблица е представен „график“ за приемане на еврото от страни членки след 2020г.

Страни	Дата на присъединяване към ЕС	Дата на присъединяване към ERM II	Прекарано време в ERM II	Прогнозирана дата за замяна на нац.валута	В Еврозоната са от:
Хърватия	2013	2020/07	?	2023	?
България	2007	2020/07	?	2024	?
Литва	2004	2004/06	10.6 години	2007	1.1.2015
Латвия	2004	2005/05	8.7 години	2008	1.1.2014
Естония	2004	2004/06	6.6 години	2006	1.1.2011
Словакия	2004	2015/11	3.1 години	2008	1.1.2009
Малта	2004	2005/05	2.7 години	2007/2008	1.1.2008
Кипър	2004	2005/05	2.5 години	2007	1.1.2008
Словения	2004	2004/06	2.6 години	2007	1.1.2007
Гърция	1981	1999/01	2 години	2001	1.1.2001

Източник: България в ERM II – Исторически обзор-ИПИ бр.1064/2021г- <https://ime.bg/>

3. ПРЕДШЕСТВЕНИЦИ НА ПАРИЧНИЯ СЪЮЗ

Може да приемем, че ИПС в Европа не е феномен или новост, защото наред с развитието на индустриалната революция, в този период намира място и друг интересен процес на XIX век – опитът на различни държави да провеждат обща парична политика. Става въпрос за т. н. **Латински паричен съюз**, който просъществува няколко десетилетия и се разпада в първата четвърт на XX в. без да достигне необходимото ниво на развитие, за да се създаде някаква наднационална структура, като примерно обща централна банка, или валута.

Като причини за създаването на латинския валутен съюз се разглеждат механизма за признаване на наложили се по естествен път парични отношения, както и налагането на френската парична система и златният френски франк над други страни, с което се прави опит да се решат някои трудности пред международната търговия в този период.

Това до известна степен е породено от това, че през 40-те години на XIX век са открити големи залежи от злато в Калифорния и Австралия, което води до спад в цената на златото и съответно до ръст на относителната стойност на среброто, поради което някои държави целенасочено намаляват ценното съдържание на своите сребърни монети, което довежда до бум на неправомерни арбитражни практики.

Стига се дотам, че през 1864 г. Франция временно забранява използването на дребни швейцарски монети и намалява сребърното съдържание на собствените си такива. Това води до намаляване на доверието между държавите, започва да страда и международната търговия, която бива поставена пред ред естествени и изкуствени ограничения.

Всичко това предполага основаването на **Латинския паричен съюз на 23 декември 1865 г.**, от Франция, Белгия, Италия и Швейцария, чиято основна задача е до поддържа общ стандарт за размера и състава на монетите, да позволи повишаване на ценовата прозрачност и да подкрепи международната търговия, като в същото време намали цената на транзакциите. По-късно към този съюз се присъединяват Испания, Гърция,

Румъния, Австро-Унгария, Чили, Сърбия, Черна гора, Сан Марино и Папската държава, като по-онова време държавите основателки са приемани като най-богатите европейски държави.

По начало Латинският паричен съюз се основава на т.н. „френска биметална парична система“, при която в като пари се използват едновременно злато и сребро, поради по-лесното приемане на промените в пазарната цена на златото и среброто. За съжаление назрява проблем за този паричен съюз в края на 19 век, когато цената на среброто започва да намалява значително като следствие от нарастващото производство на този ценен метал, което се приема като начало на упадъка му.

Освен това, този паричен съюз, е обречен и заради липсата на регулация вътре в него заради печатането на хартиени пари, като почти веднага след създаването му някои страни като Италия, в невъзможността им да се справят с бюджетните си дефицити, започват да печат пари за да финансират държавния си дълг.

Латинския паричен съюз приключва съществуването си с избухването на Първата световна война през 1914 г., когато Франция временно спира използването на златни монети, както и обезпечеността на хартиени пари в злато, макар „на хартия“ той съществува до 1 януари 1927 г.

България също има връзка с Латинския паричен съюз от 1880г., когато се провеждат дебатите или споровете във НС за приемането на Закона за български лев, като при въвеждането на лева той се приравнява към златния френски франк, като е възприет т.нар. биметален стандарт (сребро и злато). По този начин България приема принципите на Латинския паричен съюз и фактически става част от него. А това по същество е първообраз на еврозоната, като дори Ст. Стамболов предлага българските пари да се наричат франкове“, след като ще са привързани към френската валута. Тогава по-подобен начин като сегашния, депутатът П. Тодоров казва: "Латинската конвенция е най-практична и най-много общоупотребителна и всички свят се стреми да влезе в тази конвенция". Затова и България се насочва натам - да бъде част от най-богатите и най-развитите държави в Европа по-онова време.

И тук има един може би „предварително“ целен парадокс, указа с който е обнародван закона за приемането на българския лев, е от 4 юни 1880 г., като 145г. по-късно на същата дата - 04.06.2025г., Европейската комисия и Европейската централна банка публикуваха конвергентните си доклади за готовността на България да приеме еврото.

На този етап не може да се предвиди успеха или неуспеха на европейския паричен съюз, или ИПС защото са възможни всякакви сценарии, достатъчно е да споменем „Брекзит“ за Великобритания и отказ от еврото в други страни. Вероятно не е достатъчно създаването на обща банка като ЕЦБ, както и неговата сложност и противоречивост, но друг пример за обща валута са опитите на новия икономически съюз на страните от БРИКС срещу долара, като валута, което на този етап е основно затруднение за неговото развитие.

4. ПОЛЗИ И НЕДОСТАТЪЦИ ОТ ВЪВЕЖДАНЕТО НА ЕВРОТО

Когато се разглежда този ребус трябва да се изложат всички възможности, като за страната и бизнеса, така и за обществото.

Предполагаеми икономически ползи:

- Премахване на валутния риск и намаляване на разходите за трансакции
- Улесняване на международната търговия
- Привличане на чуждестранни инвестиции
- Възможности за по-ниски лихвени проценти
- Подобряване на кредитния рейтинг
- Достъп до Европейския стабилизационен механизъм (ESM), с което България ще получи достъп до т.н. „спасителен фонд“, който може да предоставя финансова помощ на страни членки, изпаднали във финансови затруднения, което е застраховка срещу бъдещи кризи, но това предполага и участие в спасяването на други страни, което е сериозен довод срещу еврозоната.
- Икономическа стабилност и потенциал за растеж

Предполагаеми ползи за гражданите и бизнеса:

- По-лесни пътувания и разплащания в чужбина
- Ценова прозрачност
- По-големи европейци – с приемането на еврото ще има по-силна европейска принадлежност и интегритет в Европа

Наред с тези „евентуални“ ползи, които е възможно и да не се случат, съществуват и много повече недостатъци и рискове при това чисто политическо решение за въвеждане на еврото, без налични икономически предпоставки, а дори и според мнението на депутат от „Възраждане“ сме влезли в еврозоната с манипулирани данни на НСИ за инфлацията и дефицита, което е престъпно деяние.

Икономически рискове

- **Риск от „догонваща“ инфлация и спекулативно увеличение на цените**, което вече се наблюдава през последните месеци.

-От 2026г. България трябва да **прави допълнителни вноски** към Европейския стабилизационен механизъм (ESM) и капитала на ЕЦБ, както и евентуално да участва във финансовото спасяване на други държави от еврозоната, изпаднали в затруднение.

- С приемането на еврото, БНБ няма да провежда самостоятелна парична политика, като определяне на основните лихвени проценти и управлението на паричното предлагане се поемат от Европейската централна банка (ЕЦБ), която регулира цялата еврозона, което означава **Загуба на независима парична политика**.

- Приемането на еврото предполага и **непредвидени разходи на бизнеса** за адаптиране на счетоводни системи, софтуер, касови апарати, банкомати, обучение на персонал, провеждане на информационни кампании, отпечатване на нови монети и др.

-**При асиметрични кризи** касаещи българската икономика, но не влияещи на други, политиката на ЕЦБ може да не е подпомагаща за нас.

-След приемане на еврото съществува реална опасност за **нарушаване на конкурентоспособността** на българските стоки и услуги и икономически дисбаланси.

5. РИСКОВЕ ЗА ОБЩЕСТВОТО

-**Обществото е притеснено и дезинформирано** от страховете за бързо обедняване, загуба на спестявания, неконтролируемо покачване на цените и загуба на национален суверенитет, които са най-изявени. Независимо от правителствената статистика, според множество проучвания, значителна част от българите – около 70% остават скептични или против приемането на еврото. Въпрос, ако беше обратно какво пречеше на управляващите да проведат искания референдум за еврото, който спряха както се оказва противоконституционно.

-Темата за еврото е **силно политизирана** и се използва за разделение както между политическите партии, така и в обществото.

- За много от българите левът е не само парична единица, а национален символ с дълга история и приемането на еврото се възприема **като национална загуба и предателство**.

-Обществото се опасява от започналото **покачване на цените** на основни стоки и услуги след приемането на еврото ще засегне хората с ниски доходи и да задълбочи социалните неравенства.

6. ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Прехода от лев към еврото вероятно ще доведе до редица практически промени в ежедневието на гражданите и функционирането на бизнеса. Нужно е прехода да е плавен и без сътресения за което е необходима информация за етапите и изискванията. **Независимо от** предвидените мерки за защита на потребителите от нелоялни търговски практики и необосновано завишаване на цените, на практика от пролетта на тази година няма стока или услуга без повишени цени, а някои дори в пъти.

Държавната Комисията за защита на потребителите (КЗП) по-скоро само наблюдава и констатира повишението на цените на основни стоки и услуги, без ответни мерки. Вероятността от сътресения в обществения живот и бизнеса след януари 2026г. се увеличават, най-малкото, че от медиите ни заливат само от плюсовете от въвеждането на еврото, и никой не споменава вероятно повечето минуси. Няма как след януари 2026г. с магическа пръчка да станем по-богати или по-европейци, защото ще продължим да сме на последно място по размер на заплати и пенсии, и по привличане на чужди инвестиции, но може би ще сме на първите места по ръст на цените и по взимането на нови кредити за да удовлетворим налудничавите цели на ЕС.

ЛИТЕРАТУРА

Аврамов Й. (2025). България и еврото

Бобева Д., Рангелова Р. Сарийски Гр., Златинов Д., & Атанасов Ат. (2023). Еврозоната и икономически перспективи пред България

Георгиева С., Ралева Ст., Златинов Д. и кол. (2023). Предизвикателства пред българската икономика по пътя към членство в еврозоната – СУ

Илиев К. (2025). Кой контролира парите ни? Власт, спекула и манипулации

Петев И. (2024). Спаси парите си от влизане на евро: Над 100 метода и съвета

Стиглиц Дж. (2016). Еврото. Как една обща валута застрашава бъдещето на Европа

Станева, В., & Станев, Х. (2024). За някои аспекти по приложение на директивата за киберсигурност в счетоводството на микро и малките предприятия в България.

Улрике Геро, Хауке Риц (2023). Европа: Краят на играта
Закон за въвеждане на еврото в Република България (Закона) (2024) <https://lex.bg/>
<https://european-union.europa.eu/>
<https://levilievro.bg>
<https://www.bloombergtv.bg/>
<https://www.economic.bg/>
<https://tavex.bg/>
<https://www.bta.bg/>
<https://eur-lex.europa.eu/>
<https://www.capital.bg/>
<https://www.dpc.bg/>
<https://learning-corner.learning.europa.eu>